Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

05 Ekim 2018
Sayı: 244

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Krize çözüm programı; işçi sınıfından alıp patronlara vermeyi hedefliyor

Açıklanan enflasyon rakamları bakan damat Albayrak'ın, açıkladığı ekonomik programı boşa çıkardı bile. Bu yıl açıklanan plana göre enflasyonun %7 olması gerekiyordu. Zaten bu güne kadar açıklanan programların hiç biri, üstelik hiç bir maddesi tutmadı. Bunun sorumlusu elbette yönetiriz dedikleri ekonomiyi yönetemeyen kendileri değil; istifçiler, ekmekçiler, üretmeyen çiftçiler, işçiler...

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi'**nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

Ekonomik kriz karşısında hükümetin hedefi, hayat panalılığını önleyerek milyonlarca işçiyi, çiftçiyi, esnafı ve ailelerini geçim derdinden korumak değil, Patronların kasalarının dolması için ekonominin çarklarını döndürmeyi sürdürmek. Bu nedenle geçmişte ABD ve Avrupa Birliği hükümetlerinin yaptığının benzerini yapıyor. Bankalara, patronların kasalarını parayla dolduruyor; devlet siparişleriyle çarklarını döndürüyor; ağustos, eylül ve ekimde, elektrik ve doğalgazın üç kez zamlanması gibi fiyat artışlarıyla işçilerin ücreti patronların kasalarına akıtılıyor; işçilere baskıyla düşük zam verilmesine olanak yaratıyor; vergileri arttırarak, zorunlu kesinti ve fonlar üzerinden hazine biriken parayı sağlıkta veya sosyal hizmetlerde kullanmayıp patronlara veriyor.

Ancak Erdoğan, daha önceki çıkışlarıyla uluslar arası sermayeye güven vermediği için daha zor durumda. Erdoğan'ın "ekonomimize saldırıyor" diye ABD'yi suçlamıştı, şimdi uluslar arası finans çevreleri işi, doğrudan ellerine aldı. Üstelik bunu, binbir nazla, Erdoğan'a faiz konusunda diz çöktürdükten sonra yaptılar.

Almanya ile arayı da böyle düzelttiler; bir ay içinde Alman şirketi Simens'e biri 35 milyon avroluk olmak üzere iki devlet ihalesi verildi. Böylece Erdoğan, Almanya'ya gidebildi, Alman sermayesi Türkiye'deki bankalara para verdi.

Erdoğan'ın tüm asıp kesmelerine rağmen Türkiye, dünyada paraya en yüksek faiz veren dürdüncü ülke oldu.

Erdoğan ve bakan damadı, şirketlerin yanında, bankaların yanında, esnafın yanında, hatta köylünün bile yanında ama bir tek işçinin yanında değil. Yeni havaaalanı inşaatı işçilerine reva görülenler, bu gerçeği herkesin yüzüne vurdu. Çünkü krize çözüm için tek planlarını gerçekleştirmeleri için işçi sınıfının daha düşük ücrete, daha kötü koşullara, işsizliğe rıza göstermesi gerek.

Ekonomi, dışarıdan gelecek sipariş, yatırım, para olmadan dönmüyor. Tüm sistem, işçi ücretini düşük tutup ucuza üretip ihracat yapmaya göre düzenlenmiş. Şimdi krize karşı bu sistemi daha da sıkı bir şekilde uygulanması hedefleniyor. Bu nedenle işçi sınıfının tüm kesimleri; emekliler, işsizler, tarımda çalışanlar, memurlar, yoksullaşacak. Yoksullaşma işsizlikle veya ücretlerden çok daha hızlı artan fiyatlarla, vergilerin artışıyla, zorunlu kesintiler, sosyal hizmetlerin, sağlık hizmetlerinin kısılmasıyla gerçekleşecek.

Tüm bunlar abartılı felaket senaryoları değil; 2001 krizinde yaşandı, 2008'de başlayan dünya ekonomik krizinden etkilenen ülkelerde yaşandı. Bu gleceği beklemeden, üretimden gelen gücümüzle örgütlenmeliyiz. İşçi sınıfı işçiden alıp patronlara vermeyi hedefleyen bu planlara karşı kendi çıkarlarını korumasını bilmeli. (03.10.18)

Emekçinin Gündemi

3. Havalimanı işçilerinin haklı isyanı

14 eylül günü sabah saatlerinde, 4 yıldır 3. Havalimanını inşa eden 3 bini aşkın işçi, çalışma koşullarını protesto etti.

Kaldıkları barakalardan çalıştıkları alanlara gitmek için rüzgar ve yağmur altında, uzun süre bekleyen işçilerin, yüksek sesle, ıslık ve alkışla sesini duyurmaya çalışmasıyla başlayan protesto, üstü örtülen bir çok gerçeği ortaya çıkardı.

Sıklıkla iş cinayeti haberlerinin geldiği inşaatta, şubata kadar en az 400 işçinin öldüğü iddiası gündeme gelmiş, şantiyedeki bazı iş güvenliği uzmanları, işten atılmamak için isimlerini vermeden, açılışa yetişmesi için artan iş baskısı nedeniyle haftada 500'ü aşkın iş kazası yaşandığını söylemişti. Sonuçta bakanlık, sanki çok önemsizmiş gibi 27 ölümü kabul etmek zorunda kaldı.

İş bırakan işçiler, sosyal medya aracılığı ile seslerini duyurunca, ilk tepki jandarma ve polisin biber gazı ile müdahalesi oldu. Ardından, havalimanının inşaatından ve 25 yıl boyunca yönetiminden sorumlu olan İGA şirketinin yetkilileri, işçi temsilcileriyle görüştü.

İşçilerin talepleri: habersizce işten atılanların işe iade edilmesi, eyleme katılanların işten çıkarılmaması, yatakhaneler ve banyoların düzenli temizlenmesi, yataklardaki tahtakurusu sorununun çözülmesi, revirde işçiler ilgilenilmesi ve sağlık malzemelerinin tedariği, servislerin düzenli gelmesi, ödenmeyen ücretlerin ödenmesi, iş cinayetlerine karşı önlem alınması vardı. Yani işçiler, özel bir istekte bulunmuyor, tümü temel iş kuralları.

İGA yetkilileri, tüm diğer müdürler gibi "hiç aksaklık yok ama işçilerin istekleri incelenip gereken yapılacak" diye basına demeç verdi. Nitekim geçtiğimiz hafta içinde işçiler, yine yağmur altında geciken servisleri bekleme videolarını yayınladılar.

Hemen o gece işçileri yıldırma faaliyetleri başladı. İşçi koğuşlarının kapıları kırılarak gözaltına alınan bin civarında işçi ve sendika temsilcisinin 24'ü tutuklandı. Bu süreçte inşaat aynı hızla sürdü, işçiler çalıştı.

İktidar düzeyinde bu kadar gündemde tutulan, oy toplanan inşaatı yapan işçilerin en temel insani ve çalışma taleplerinin karşılanmaması, düzenin işçilere düşmanlığını anlatıyor.

AKP'li siyasetçiler, önce "bizi ilgilendirmez, orayı özel bir şirket inşa ediyor, onların sorunu" dese de neden patronla işçi arasındaki mücadeleye karışıp polis ve jandarma gönderdiklerini söylemediler. Ardından tutum değiştirip "kompo" diye tepki gösterdiler. Çünkü inşaattaki durum planlarını bozuyor. Öncelikle açılışın 29 Ekim'e yetişmemesi söz konusu. Ödemelerde sorun var; devlet ödeme yapmadığı için 500 civarında olduğu söylenen taşeronlar da ödemeleri geciktiriyor. Ek olarak, biten işlerde çalışan işçilerin çıkış tazminatlarının da ödenmesi gerekiyor.

Öte yandan CHP yetkilileri, 32 milyar lira (4.5 milyon euro), yani Türkiye bütçesinin %5'ine denk paranın usulsülükle inşaatı yapan meşhur "beşli çete"den üç tanesine aktarıldığını açıkladı. Yani patronların kasaları dolu.

İlk iki gün, yandaş medya, eylemlerden söz etmedi. Sonra durum değişti. Örneğin, işçilerin çalışma koşullarındaki insanlık dışı durumu reddetmeye bile tenezzül etmeyen Fatih Altaylı, Sabah'ta, "4 yıldır dayanıyoruz, 5 hafta daha dayanalım diyeceklerine isyan ettiler, hem de sudan sebeplerle" diye yazdı. Altaylı, hiç protesto eylemi yapılmadığı da yazınca işçiler, eski eylemlerinin videolarını yayınlayıp onu yalanladılar.

Yeni Akit'te köşe sahibi, türbanlı ama tam sosyete Mehtap Yılmaz, medyadaki işçi düşmanı yarışında en öne çıktı: "Şayet bu itler, bitlendik falan diyorsa da üzerlerine biber gazı sıkıp, içlerindeki şeytanı çıkartacaksın!" diye yazdı.

İşte bu kişiler, sanki her şeyi patronlar ile AKP'li siyasetçiler yapıyor zannediyordu. Çok övündükleri havalimanını, yok saydıkları, aşağı gördükleri inşaat işçilerinin yaptığı ve işçilerin çalışmasına muhtaç oldukları ortaya çıkınca, nefretle doldular. Elbette bu yazdıkları hakaretler için aldıkları para, itibar da var.

İnşaat işçileri, en temel haklarını kullandı, tüm işçiler gibi ancak mücadele ile kazanacaklar. (02.10.18)

Türk Telekom üzerinden Lübnanlı Hariri'ye akan milyarlar

Türkiye'nin en büyük özelleştirilmesi, 2005'te büyük reklamla yapılan Türk Telekom'un satışıydı. O zamanlar "devleti tüccar gibi yöneteceğiz" diyerek övünen Erdoğan başbakan, çeki tutan maliye bakanı Unakıtan, yanında duran Binali Yıldırım ulaştırma bakanıydı.

Satın alan OGER, Katar şirketi ancak Lübnan başbakanı Hariri ailesine aitti. (ABD'li McKinsey, Hariri'nin başbakanlığında Lübnan için çalıştı). 1993'te 20 milyar dolar değer biçilen Türk Telekom'un %55'ini, 12 yıl sonra AKP, 6.5 milyar dolara, taksitle sattı. İlk taksiti (1.310 milyon dolar) ödeyince yönetim OGER'e geçti.

Devletin ilk kıyağı, satıştan 7 ay sonra, kurumlar vergisinin indirilmesi oldu. Bu yolla şirket, 4 milyar lira daha az vergi ödedi. İkinci kıyak 2007'de, OGER'e peşin indirimi yapıldı; bankalardan aldığı 4,3 milyar dolar krediyi devlete ödemiş görünerek şirketin sahibi oldu. Oysa krediyle ödeme sözleşmeye göre yapılamazdı ve asla geri ödenmedi, kredi borcu Telekom hesabına yazıldı. Başka bir kıyak; Türksat frekanslarının hep ücretsiz kullandırılmasıdır.

Kısa süre içinde 60 bin işçiden 18.500'ü işten çıkarıldı, taşeronla sendikasız, güvencesiz düşük ücretli çalışma yaygınlaştırıldı.

Türk Telecom'un içi boşaldı; kasasındaki para eridi; 2016'yı 724 milyon zararla kapadı, borcu 15 milyara çıktı.

OGER'in 2026'da tüm altyapı ve teçhizatı devlete geri vermesi gerekiyor ancak hepsi yandaşlara satıldı, parası patronların kasalarına girdi ve tüm itirazların üstü örtüldü. Tüketiciden alınan para da Hariri ailesine aktı.

OGER patronları (ödemeden kurtulmak için isim değiştirip OTAŞ oldu) borçları için tek kuruş ödememelerine rağmen 2013'te tekrar bankalarından 4.75 milyar dolar kredi aldı: Akbank, Garanti (borçlarını ödeyemez durumda), İş Bankasından.

Yine geri ödeme yapılmadı ve bankalar zarardan sızlanınca, AKP hükümetleri, hesap kayıtlarına girilmeyip zarar gösterilmemesini, borcun takibe düşürülmemesini yani tahsilatı için hukuki yollara gidilmemesini sağladı. Sonunda, Hariri ailesinin eli kirlenmedi, OGER hissesinin Akbank, Garanti ve İş Bankasına, alacakları oranında paylaştırılması kararı çıktı.

OGER patronlarının cebine giren paranın 5.7 milyar dolar (22 milyar lira) olduğu hesaplanıyor. Bu para tüm toplumun cebinden çıktı.

Bu işi halleden ve takip edenler, patronlara kazandırdıklarının ödülünü aldı: O dönem üst düzey bir siyasetçiye Birleşik Arap Emirlikleri'nde 2.5 milyar dolar rüşvet verildiği iddia edildi ancak açılan dava kapatıldı. Cumhurbaşkanı Yardımcısı Fuat Oktay, yakın zamana kadar Türk Telekom yönetim kurulu başkan yardımcısıydı. Cumhurbaşkanı Danışmanı Sefer Turan ise Türk Telekom yönetim kurulu üyesi.

İşte Türkiye'nin büyük "özelleştirme hikayesi" böyle oldu. İşte "sayın" siyasetçiler tüm bu işleri, canla başla çalışarak kotardılar. (02.10.18)

Flormar işçilerinin mücadelesi sürüyor

Mayıstan bu yana mücadelelerini sürdüren, Gebze'deki Flormar kozmetik ürünleri fabrikasının işten çıkarılan işçileri, Yves Rocher grubunun alt kuruluşu olan şirketten haklarını istemeye devam ediyorlar.

Fabrikada Petrol-İş sendikasını örgütlemeye çalıştıkları için işten çıkarılan veya çıkmaya zorlanan emekçiler, en azından tazminatlarını alabilmek için fabrikanın önünde gösteriler düzenliyor. Çok sayıda emekçi, üç ay içinde sendikaya üye olmuş ve sendika yönetimi, iş kanununa göre işçiyerinde işçileri temsil yetkisi almak için Flormar yönetimini ve Çalışma Bakanlığı'nı bilgilendirdi. Yönetim bu durumu kabul temediği gibi ilk elde 15 kişi işten çıkarıldı. Sendikaya üye olan ve üye olmalarından şüphelenildiği için işten çıkarılan işçilerin sayısı 132 ye ulaştı. Mücadeleden vazgeçmeyen emekçiler, işten atılan işçilerle sendika militanlarından oluşan bir heyeti Cenevre'ye gönderdi: Bu heyet kendilerine katılan buradaki destekçilerle birlikte Uluslararası Çalışma Örgütü'nün önünde bir protesto gösterisi düzenlediler. Buradan da 20 eylülde Paris'e gittiler.

Flormar işçi temsilcileri, Yves Rocher mağazasının önünde bildiri dağıtarak, işten çıkartılan işçilerin işe alınması için yapılan imza kampanyasıyla toplanan 123 bin imzayı da yöneticilere bıraktılar.

Flormar işçilerinin greviyle birlikte, Bursa'da Cargill çalışanlarının, İstanbul'daki üçüncü havaalanı işçilerinin grevi, Erdoğan'ın politikasının ve diktatörlük yöntemlerinin işçi taleplerini susturamadığını gösteriyor. (26.09.18)

Suriye için Rusya-Türkiye uzlaşısı ne anlama geliyor?

Suriye'nin geleceğine ilişkin karar, Tahran'da yapılan Türkiye-Rusya-İran görüşmesinin ardından yapılan Putin-Erdoğan görüşmesinde netleşti.

Putin ve Erdoğan'ın uzlaşması, özet olarak 15 Ekim'e kadar İdlip kenti etrafında, Türkiye'nin denetiminde silahsız bölge oluşturulmasını içeriyor.

Bu aslında, Suriye'de karşı karşıya gelinen sorunun çözümünü bir süre daha ertelemek anlamına geliyor. Zaman kazanmak isteyen de Erdoğan'dır.

İkili anlaşma "başarı" olarak sunuluyor. Bu amaçlanana bağlı. Erdoğan, Suriye'de çaışmanın neden olacağı göçü kullanarak, ekonomideki sıkışıklığına destek istediği Almanya başta olmak üzere Avrupa Birliği'ne karşı daha uzun süre baskı yapabilecek. Bu yönden başarı var.

Suriye'de Rusya, bölgeye yerleşen ABD'ye karşı; Erdoğan iki tarafın çıkar çatışmasından nemalanmak istiyor. Anlaşma süreci uzattığı için Erdoğan'a pazarlığı sürdürme olanağı verdi. Kürt özerk bölgelerine karşı yıkımı için, Suriye'nin inşasında, bölgedeki zenginliklerin talanında, bölgeyle bağlantılı Akdeniz gazında daha fazla pazarlık sürecinde yer alabilecek.

Ayrıca, tıpkı ABD ve Ruysa gibi Türkiye de, askeri işgalle Suriye'ye yerleşmeye çalışıyor. Bunun için zaman kazanılmış hatta Rusya'dan, geçici olsa bile onay alınmış oldu. Rusya, bu izni Suriye'de yapması gereken işlerin bir kısmını üstlendiği için vermiş olsa da, Erdoğan buna gönüllü; askeri Suriye'de ölüme, çatışmaya göndermekten hiç geri durmuyor.

Tüm bunların hiç bir Suriye kitlelerinin çıkarlarıyla ilgili değil. Suriye halkInın çıkarlarını dilinden düşürmeyen istisnasız tüm politikacılar gibi Erdoğan da, çıkarlarını temsil ettiği kesimlerin siyasetlerini izliyor.

Bir yanda Rus diğer yanda Türk askerinin yerleştiği bölgenin sınırındaki İdlib şehri, Irak ve Suriye'de hükümetlere karşı çarpışan örgütlerin silahlı milis güçlerinin neredeyse son toplanma yeri. Bu militanlar arasında IŞİD'den, el Kaide'den, dünyanın çeşitli ülkelerinden gelenler de var.

Yenilmiş savaşçıları kimse istemiyor. Hiçbir hükümet, kendi vatandaşını bile ülkesine kabul etmeye yanaşmıyor.

Rusya, düz mantıkla üzerlerine bomba atıp hepsini öldürmek kararını aldığını bombalamalarıyla gösterdi. Suriye hükümeti, teslim olmalarını kabul ediyor. Elbette büyük olasılıkla Suriye hapishanelerinde ölmek üzere. Erdoğan, bu dini gerici silahlı katilleri silah bırakmaya razı edeceğini, en iyi olasılıkla silahlarını kullanmamaları yani Rusya ve Suriye güçlerine ateş açmamalarını sağlamayı vaat etti. Putin'de görelim, demiş oldu.

Kaybedeceği sadece zaman olacak.

Suriye savaşını takip eden uzmanların hiç bir, hatta Erdoğan'ı başarılı bulanlar dahil, cihatçı örgütlerin silah bırakmaya ikna edilebileceğini düşünmüyor. Maaşa bağlanan ÖSO militanları gibi, önderlere kotuk, mevki verilip saf değiştirenler gibi bazılarının satın alınıp, örgütlerin çözülme sürecinin hızlandırılması sözkonusu ediliyor.

Böyle bir şey, dini gerici fikirleri savunanların, işçi sınıfının sırtından beslenmesi demek. Üstelik bu insanlara, çocukların, gençlerin ve kadınların üzerinde gerici fikirleriyle baskı kurmayı sürdürmesine hatta mevkileri aracılığıyla kurumsallaştırmasına yol açacak.

Emperyalist yöneticiler, sebep oldukları savaşların, sorunların, sonuçlarını hiç umursamıyor. Erdoğan gibi taklitçileri ise onların kalan kirli işlerini halletmeye çalışarak var oluyor. (4.10.18)

Dini eğitim dayatması artıyor

Eğitim dönemi her zamanki gibi sorunlarla başladı. Sorunlardan biri imam hatip okulu dayatması. Bir çok yerde veliler, imam hatipe dönüştürülen okullarının eskiye dönmesi için mücadele verdi. Sözde "halkın talebini" yapan iktidarın dayatması nedeniyle bazı yerlerde dava oldu, bazı yerlerde, aynı binada iki okul türü birden var, bazı yerlerde mahkeme kararı uygulanmadı.

İmam-hatiplere kayıt azalmasına rağmen, okullar dönüştürülmeye devam ediyor.

Örneğin 5 yıl önce 1.099 olan imam hatip ortaokulu, üçe katlandı; geçen yıl 3.286'ya çıkarıldı. Eğitim-Sen'in bir raporuna göre imam hatip ortaokullarında okul başına 181 öğrenci düşerken normal ortaokullarda okul başına 309 öğrenci düşüyor.

Liselerde de benzeri var. 5 yıl önce 537 imam hatip lisesi varken geçen yıl anadolu liseleri dönüştürülerek 1.604'e çıkarıldı. Hatta küçük yerleşimlerde tek lise yapılmasına rağmen öğrenci sayısı oynı oranda artmadı.

Resmi verilere göre, Milli Eğitim Bakanlığı'nın 2018 yılında ayırdığı 92 milyar liralık eğitim bütçesinin %35'i din öğretimine ayrıldı.

Tüm dayatmalara, imam-hatiplerde bina, beslenme, laboratuvar gibi olanakların daha yüksek olmasına rağmen, özellikle veliler, çocuklarını göndermek istemiyor.

Çünkü üniversite ve lise sınavlarında imam hatiplerin başarısı, en altta. Bu nedenle aileler, haklı olarak "kindar ve dindar" nesil yetiştiren imam hatip dayatmasına karşı çocuklarının iyi bir geleceği olması için mücadele ediyor.

Ailelerin mücadelesine hükümetin karşılığı; bir yandan iyi eğitim veren okul sayısını kısarak hem öğrencileri hem de ailelerini zorlamak, diğer yandan bu okullarda da din dersini zorunlu seçmeli ders yapmak, cuma namazı izni gibi çeşitli düzenleme ve kampanyalarla dini eğitimi ve etkinlikleri arttırmak oluyor. (02.10.18)

"Devlet" affı mafyaya yarayacak

MHP yönetiminin, "kader mahkümları" laflarıyla başlattığı af talebi, şimdi "FETÖ'cü hakimlerin yanlış yargılamaları" gerekçesiyle gündemde tutuluyor.

Erdoğan, karşıymış gibi görünüyor ve "devlet ancak kendine karşı işlenen suçları affedebilir" dedi. Ancak, Ağustos 2016'da, 15 Temmuz sonrası cezaevlerinde yer açmak için KHK ile çıkardığı afla, 30 binden fazla suçluyu "denetimli serbestlik" adı altında serbest bıraktırmıştı. Erdoğan, şimdi söylediği prensibine o zaman uymadı.

Zaten kastettiği, düşünce suçları değil; vergi suçları, resmi evrakta sahtecilik gibi suçlar. Düzenin sınırları dışındaki, hatta kendilerinin uygun görmediği tüm düşünceler ve onunla ilgili faaliyetler, "vatana ihanet" olarak kabul ediliyor ve en ağır şekilde cezalandırılıp af kapsamı dışında tutuluyor.

Türkiye'de Eylül 2018 itibarıyla 194 bin 404'ü hükümlü, 59 bin 500'ü yargılanmak üzere bekleyen tutuklu olmak üzere, yaklaşık 254 bin kişi cezaevlerinde. Tutukluların bir kısmı, belki de ilk duruşmada serbest kalacak siyasiler veya FETÖ sanıkları. Ancak onların serbest yargılanması gündeme gelmiyor çünkü 15 Temmuz sonrası, tutukluluk fiili cezalandırma oldu.

MHP'nin yasa teklifinden yararlanacak tutuklu ve hükümlü sayısının 163 bin olacağı hesaplanıyor. Bu sayının büyük çoğunluğunu uyuşturucu, hırsızlık, yağma, gasp ve dolandırıcılık suçlarından cezaevine girenler oluşturuyor. MHP yönetimi, cinsel dokunulmazlığa karşı suçlar, çocukların cinsel istismarı, kasten adam öldürme, işkence, casusluk, Atatürk aleyhine ve devlete karşı işlenen suçlar kapsam dışında tutuldu dedi.

Ancak çok sevdikleri "bey" diye hitap ettikleri ülkücü mafya Çakıcı, hem eşini öldürtmekten hem de bir avukatı yaralatmaktan hkümlü. Bu af, onun ve onun gibileri için gündeme geldigine göre söylenenler doğru değil.

Evet, af Çakıcı ve onun gibi ülkücü katiller için. Çünkü onlar MHP'nin aktif kadroları. MHP, bu kadroları kendine bağlayıp seçimlerde, geçmişte yaptığı gibi işçi veya gençlerin mücadelelerinde, saldırgan güç olarak kullanmak istiyor. Ek olarak BBP'ye gidenleri geri kazanıp güçlenmek istiyor. Yani siyasetçiler, mafyacı katillerden medet umuyor

İşte "Devlet" affının gerçekleri bunlar. (01.10.18)

Uluslararası Gündem

Irak

Basra'da kitlelerin ayaklanması

Irak'ın petrol üretilen güney bölgesinin büyük kentlerinden biri olan Basra'da su ve elektrik sıkıntısına ve siyasi liderlerin yaptığı yolsuzluklara karşı yapılan protesto gösterileri 8 temmuzdan beri devam ediyor. Irak ordusu, protestolara gerçek mermilerle ateş ederek karşılık verdi. Daha şimdiden, 20'den fazla insan öldürüldü.

Bir zamanlar Dicle ve Fırat nehirlerinin ağızındaki kanallarının hoşluğu ile tanınan kozmopolit bir nüfusa sahip Basra, kırk yıl süren savaşlar ve Amerikan ambargosuyla harap edildi. Su, öylesine az bulunan ve kirli yaşam kaynağına dönüştü ki, bu yaz bir zehirlenme nedeniyle 20 binden fazla kişi hastaneye yatırıldı. Standartlardan on kat daha yüksek olan sudaki tuz miktarı bitkileri öldürüyor.

Bu bölge, aralarında Total'in de bulunduğu batılı şirketler tarafından işletilen en büyük petrol rezervlerine sahip olsa da, hükümetin son derece eskimiş olan elektrik santrallerini beslemek için işlenmiş rafine benzin ithal etmesi gerekiyor. Ülke nüfusu, elektrik elde etmek için, her sokak köşesine yerleştirilmiş, pahalı, gürültülü ve kirletici özel jeneratörler kullanmak zorunda.Yazın, 50 dereceye varan sıcaklıkta kirli hava solunamayacak durumda oluyor.

2003'ten ve Saddam Hüseyin'e karşı Amerikan müdahalesinden beri, bir milyondan fazla insan Basra'ya sığındı. Burada devasa gecekondu bölgeleri oluşturdular. İşsizlik nüfusun % 30'unu aşıyor.

Burada yaşayan bir kişi; kamuda bir iş edinebilmek için "ya 5 bin dolar ödemek, ya da bir partiye üye olmak gerekiyor" dedi.

Petrol şirketlerine gelince, yerel, bölgede yaşayan emekçileri çok az işe alıyorlar. Onların gözlerinde bu emekçiler; ya yeterince uysal, ya da kalifiye değil. Bölgede yaşayan birçok genç, ülkenin kuzeyindeki Musul'da bulunan IŞİD'e karşı savaşmak için Şii "yurtsever milislere" katıldı. Binlercesi bu savaşta öldü veya sakat kaldı. Bunlar, Basra'da ya da Bağdat'da iktidardaki politikacılar tarafından da terkedilmiş durumdalar.

Bütün bu yaşanan olumsuzluk ve haksızlıkların birbirine eklenmesi, 8 temmuzda ilk gösteri dalgasını tetikledi. Başbakan el-Abadi, sosyal medya ağlarına erişimi kesti, Elektrik (Enerji) Bakanını görevden almadan önce de protestocuların üzerine ateş açtırtarak, 14 kişinin öldürülmesine ve 250 kişinin yaralanmasına yol açtı.

Hiçbir şey değişmediğinden, protesto gösterileri 5 Eylül'de yeniden başladı. Protestocular bu defa Basra'daki parti temsilciliklerini ve aynı zamanda valilik sarayını ateşe verdi.

Basında çıkan yazılara göre göstericiler, Bağdat'ta geçen 12 mayıstaki milletvekili seçimlerinden beri iktidar için mücadele eden, biri Mukteda el-Sadr'ın yönettiği, diğeri eski Başbakan Nuri el Maliki tarafından desteklenen iki şii parti koalisyonunu reddettiler.

Ancak bütün bunların ötesinde, Iraklı kitleler bugün içinde bulunduğu durumdan, ülkeye birçok defa müdahalede bulunan Amerikalı yöneticiler ve onların batılı müttefikleri doğrudan sorumlu. LO (12.09.2018)

İran

ABD ambargosunun etkileri

22 eylülde İran'ın Huzistan eyaletinin başkenti Ahvaz'da askeri geçit törenine düzenlenen saldırıda 29 kişi öldürüldü. Mollalar rejimi, İran'daki kitlelerin ABD ambargosunun etkisi sonucu yüksek enflasyon, kıtlık ve yolsuzluklardan etkilendiği bir ortamda, bu saldırıyı kullanarak etrafında büyük bir birlik oluşturmaya çalışıyor.

İran, Ortadoğu'daki savaşlara o kadar çok bulaştı ki bu saldırı çok farklı çevrelerin işi olabilir. Hem IŞİD, hem de Huzistan eyaletinin çoğunluğunu oluşturduğu ayrılıkçı Arap milliyetçileri, saldırının arkasında olabilir. Ayetullah Hameney Suudi Arabistan ve ABD'yi teröristleri desteklemekle suçlayıp, rejimin önderlerinin yaptığı yolsuzluklardan dolayı kitlelerde biriken öfkeyi başka yöne çekmeye çalışıyor.

Ocak ayındaki isyanlar kanlı bir şekilde bastırılmasına rağmen emekçiler, yoksul köylüler veya esnaf, defalarca protesto yürüyüşleri tertipleyip ödenmeyen ücretlerin ödenmesi, iflas bayrağı çeken bankalardaki alacakların verilmesi veya işsizliğe karşı çıkmak için eylemler yaptı.

Örneğin Huzistan'da susuzluğa ve suyun kirlenmesine "dini alet edip suyu çalanlara" karşı yürüyüşler yapıldı.

Mayıs ve sonra yeniden temmuz aylarında, kamyon şöförleri ülkenin birçok yerlerinde greve gitti. Ülkenin neredeyse tüm taşıma işleri devletin, daha somut olarak Pasdaranların (devrim muhafızlarının) tekelinde. Kamyon yedek parçaları ve lastikleri onların tekelinde ve fiyatları, aşırı pahalı. Kamyon şöförleri, kendi hesabına çalışan emekçiler konumunda ve yaptıkları taşıma işlerinin fiyatını, devlet belirliyor.

Mayıs grevinden sonra devlet, kamyon şöförlerine %20'lik zam verdi. Ancak kamyon şöförleri, bunun yetersiz olduğunu belirtip %40 zam istiyor. Kamyon şöförleri aynı zamanda şiparişlerde yapılan haksızlıkları ve keyfi davranışları da protesto ediyor.

Kamyon şöförleri, diğer kitleler gibi, ABD ambargosu kararının açıklanmasından sonra İran parası riyalin değer kaybetmesinden etkileniyor. Ancak ambargonun en feci sonuçları 4 kasımdan sonra başlayacak, çünkü İran petrolü satın alınması yasağı ve dolara bağlı uluslararası ticaret ağlarını kullanma yasağı bu tarihten sonra uygulanmaya başlayacak. Ancak şimdiden etkileri hissedilmeye başlandı.

Şubat ve Eylül ayları arasında, İran parası riyal, dolar karşısında %72 değer kaybına uğradı. ABD'nin yaptırımlarından korkan Total İran'ı terk etti, Air France ve British Airwayes ise İran'a olan seferlerini durdudu.

Tüm bunlar yabancı sermayeninin İran'ı terk etmesini ve döviz kıtlığını hızlandırdı. Sonuçta ekonomiyi iyice sarstı: Örneğin sadece ağustos ayında araba üretiminde %38'e varan bir düşüş yaşandı.

Dış ticaret tamamen rejimin tekelinde ve İran İslam Cumhuriyet'i Başkanı Ruhani, riyal kurunu ağustos ayına kadar sabitlemeye karar verdiği için İran riyali, dolar karşısında çok avantajlı oldu; mollalara yakın çevreler bu durumdan çok yararlandı: Düşük kurdan çok miktarda dolar alıp sonra da kara borsada yüksek fiyatlarla sattılar.

Aynı şekilde çok miktarda cep telefonu ithal ederek yüksek fiyattan iç parazda satıp köşeyi döndüler.

Zenginler servetlerini koruyabilmek için altın ve araba satın alıyor, kitleler ise daha feci bir şekilde kemer sıkıyor. Altı ay içerisinde yıllık enflasyon %8'den %18'e tırmandı. Meyve ve sebze fiyatı %50 zamlandı ve yoğurdun fiyatı o kadar arttı ki bazı aileler yoğurt bile yiyemiyor.

Sonuçta kitleler mollalara karşı tepki göstermeye başladı: Tahran pazarlarında "Onlar çocuklarını ABD ve Kanadaya gönderdiler, bizler her gün daha da yoksullaşıyoruz" gibi laflar sıkça duyuluyor. Rejimin, kitlelerin öfkesini ambargonun sorumlusu olan ABD'ye doğru kanalize etme çabaları artık tutmuyor.

Trump ambargo sayesinde, her geçen gün tepkilere yol açan İran rejimini yıkacağını iddia ediyor. Bu gerçekleşse bile,eğer emekçiler ve yoksullar, yaklaşan ekonomik felaketin bedelini ödemek istemiyorlarsa kendi öz örgütlerini oluşturmalı. LO (28.09.18)

İngiltere

Anlaşma olsa da olmasa da hiçbir beklentimiz yok

Yazın bitimiyle birlikte, Brexit pazarlığı da kaldığı yerden sürecek, tıpkı pazarlıkları 2 yıldır yönlendiren Tory hizbinin tartışmaları gibi.

Yaz boyunca, bir anlaşmaya varılıp varılmayacağını tartışmak çok popülerdi. Aslında bu işten bile değil! Küçük Britanya'nın, kapitalist sınıfı ve şirketlerinin, en büyük müşterisi ve tedarikçisi olan Avrupa kıtasından, bir çeşit uzlaşma olmadan ayrılması mümkün değil, anlaşmanın içeriği nasıl olursa olsun.

Britanya sermayesi hazırlanıyor

Siyasetçilerin ağız dalaşı sürerken, İngiliz şirketleri zarar etmemeyi garantilemek için ellerinden geleni yapıyor. Örneğin, Avrupa Birliği pazarına serbest erişimi sürdürmenin gerekliliğini savunuyorlar. Aynı esnada finans kurumlarından pek çoğu, Avrupa Birliği başkentlerinde dükkan açıyor ve finansal anlaşmalarda sorun çıkmasını engellemeye çalışıyor. Bu sırada, İngiliz şirketlerinin yaklaşık %20'si, ticaret yapacakları ülkelerin yasalarına göre geçerli ve uygulanabilir olan yeni ticari sözleşmeleri düzenledi bile!

Görünen o ki, büyük perakendeciler, Brexit'le birlikte yükselen gümrük vergilerinin maliyetini dengeleyecek yollar buldular; örneğin Tesco, Fransız perakende devi Carrefour'la birlik kurdu, böylece Carrefour'un perakende ağları aracılığı ile, ihtiyaç duyduğu Avrupa Birliği mallarına ulaşmayı hedefliyor.

Avrupa Birliği sınırlarındaki gümrüksüz ihracat olanaklarına bağımlı olarak kâr eden, özellikle otomobil sektöründeki şirketler ise uzun süredir, zararlarının İngiltere hükümeti tarafından karışalanacağına dair güvence arıyor: Hükümet ise bu talebe boyun eğmekten oldukça memnun görünüyor!

Diğer bir deyişle, İngiliz sermayesi Brexit gününe hazırlanırken, politikacıların Brexit pazarlığının gidişatına bakmaksızın, Avrupa Birliği'ndeki ticari ortaklarından kendine özgü anlaşmalar "ısmarlıyor".

İşçi sınıfı da aynısını yapmalı!

İşçi sınıfı bu gelişmelerden hiçbir şey bekleyemez: Ne kapitalistlerin kendi kârlarını Brexit ateşinden korunaklı hale getirmesinden ne de TheresaMay'in Avrupa Birliği ile yaptığı pazarlıklardan bir beklentisi olabilir. Sonunda Brexit ne biçimde gerçekleşirse gerçekleşsin (hatta, gerçekleşmese bile), tüm hikaye, patronlar için, işçiler üzerindeki sömürü cıvatasını sıkıştırmanın yeni bahanesi olacak.

Elbette, sayısız 'mecburi' gerekçeler bulacaklar. Yeni gümrük duvarlarının "karşılanmayan maliyetinden" mızmızlanacak, Britanya'nın "düşük üretkenliği sorunundan" şikayet edecekler, şimdiden yaptıkları gibi. İşçilere ücretler ve koşullar konusunda bir sürü fedakarlık yapmaları söylenecek, böylece kıtadaki hasımlarla rekabet etme gücü artırılacak. Ve tabii ki, vasıflı yabancı işçi eksikliği riskinden ne kadar şikayet ederlerse etsinler, May'in "yabancı işçilere karşı düşmanca ortamından" olabildiğince yararlanacak, böylece işçileri ulusal sınırlarla bölüp düşmanlaştıracaklar.

Anlaşma olsun veya olmasın, Brexit olsun veya olmasın, işçi sınıfının bir bütün olarak karşı saldırıya hazırlanmak ve tüm kolektif gücünü kullanmaktan başka şansı yoktur. Ancak o zaman, sömürücülere kendi şartlarını dayatma ihtimali olacaktır. (30.09.2018)WF

Ekonomik kriz: Devrimciler için ülkeyi kurtarmanın değil, örgütlenmenin zamanı

İkinci Dünya Savaşı öncesinde Avrupa'yı kasıp kavuran ekonomik çöküş ortamında Troçki, IV. Enternasyonal çatısında toplanan ve sürekli devrim ihtiyacını savunan tüm devrimcilere kılavuzluk edecek bir geçiş programı yazdı. Program, ekonomik kriz nedeniyle hayat pahalılığı ve işsizliğin katlanarak arttığı bu dönemde önemini koruyor.

Ücretler ve çalışma saatlerinde eşel mobil sistemi talep edilmeli

Bugün Türkiye hükümeti, güya hayat pahalılığına karşı, çeşitli mağazalarda "fiyat denetimleri" yapıyor, bu tip haberler basına "fırsatçılarla mücadele" başlıklarıyla yansıyor.

Ancak fiyat denetimi gerçekçi bir çözüm değildir. Üstelik, küçük esnaf baskılarla fiyatları aşağı çekse bile büyük burjuvaziye hiçbir şekilde dokunulamaz.

Hayat pahalılığı ve işsizlikle mücadele için Troçki, eşel mobil (oynak merdiven) sistemini öneriyor. Bu sistemde, tüketim mallarındaki fiyat artışı oranında ücretler de otomatik olarak artırılır. Bu güvenceye işçi sınıfı toplu sözleşmelerle sahip olur.

Eşel mobil sisteme göre çalışma saatleri, eldeki işin bütün işçiler tarafından paylaşılması ile ayarlanır: Yani işsizler de çalışanların arasına katılır ve işsizliğin neden olduğu çürümeyle, yıkımla mücadele mümkün hale gelir. Ücretler ise düşürülmez.

Troçki, bu talebin "imkansızlığını" savunacak olan burjuvaziye ve onun avukatlarına şöyle seslenir: "Eğer kapitalizm kendi yarattığı felaketler sonucunda kaçınılmaz olarak doğan talepleri karşılayamıyorsa, yıkılsın!" İmkan olup olmadığı, sınıf mücadelesi yoluyla belli olacaktır.

Sendikalar ve partiler

Devrimciler, kendilerini kitle sendikalarına sırt çeviremezler, çünkü bu, işçilerin en yoğunlukla toplandığı ve fikirlerini ortaya koyduğu alandan kendini soyutlamak anlamına gelir.

Ancak sendikalar, sınıfın genelini kapsayamazlar: Troçki'nin kendi döneminden ve tarihsel verilerden yola çıkarak yaptığı, 'Sendikalar, sınıfın ancak %20-25'ini kapsarlar' tespiti dahi, günümüz için iyimser bir değerlendirme.

Diğer yandan, sendikalar tastamam bir devrimci programa sahip olamaz. Bu nedenlerle devrimci partileri kurmak ve geliştirmek, özellikle kriz dönemlerinde çok önemlidir. Bu yolla, uzlaşmacı eğilimler gösteren sendikalara da karşı çıkılmalıdır.

Fabrika komiteleri

Troçki, kendisinin gözlemlediği fabrika işgalli grevler hakkında, bu grevlerin akıllara 'Patron kim?' sorusunu getirdiğine işaret ediyor: İşçilerin örgütlü işgali altındaki fabrikaların asıl sahiplerinin işçiler olduğu ortaya çıkmaktadır.

Fabrika komiteleri ise, bu gerçeği uzun vadede somutlaştırır, çünkü komitelerle beraber fabrikada bir ikili iktidar kurulmakta; bir yanda patronlar kendi kurallarını işletmeye çalışırken, diğer yanda işçiler üretimi yönetmek için kendi kurallarını oluşturmaktadır.

"Ticari sırlar" ve sanayide işçi denetimi

Troçki, başta bankacılık, nakliyat ve ağır sanayi sektörleri olmak üzere, burjuvazinin 'ticari sırlarının' işçi sınıfına açıklanması gerektiğini söylüyor. Bu, işçilerin üretim üzerinde kuracakları denetimin ilk adımıdır.

Tüm toplumun alacakları ve borçlarının tespiti, kapitalistlerin tüm bir sınıf olarak ulusal gelirden aldıkları payın belirlenmesi, banka ve tröstlerin yolsuzluklarının teşhiri gereklidir, ayrıca emek israfının tamamen kâr amacından kaynaklandığını topluma açıklamak çok önemlidir.

Denetimler, halkçı olup teknik bilgiye sahip olan kişilerin danışmanlığı ile, işçi komiteleri tarafından gerçekleştirilir. Tüm fabrika komitelerinin bir araya gelmesi, ulusal çapta planlı ekonominin bir provasıdır. Buralarda denetim komiteleri,

çeşitli talepler ve mücadele biçimleri bir araya gelir, aralarında uyum oluşur; en devrimci durumlarda bunlar Sovyetler benzeri yönetim organlarına dönüşür.

Bazı kapitalist gurupların kamulaştırılması

En zengin şirketler, demiryolu ve savaş sanayi, en önemli hammadde kaynaklarını tekelinde tutanlar kamulaştırılmalı ve hiçbir tazminat ödenmemelidir.

Özel bankalar kamulaştırılmalı ve kredi düzeni devletleştirilmeli

Tüm bankalar bir ulusal kurumda birleştirilmeli, böylece planlama ile kredi düzeni bir arada örgütlenmelidir.

Bu talep iki açıdan önemlidir: Birincisi, bu yolla çiftçiler ve esnaflar gibi ihtiyaç sahiplerine uygun kredi sağlanacak, ikincisi, sermayenin bankalarda ve finans sektöründe yoğunlaşması anlamına gelen emperyalizme darbe vurulacaktır.

İşçi sınıfının örgütleri

İşçilerin silahlanması, mücadele birlikleri kurması, milisleşmesi ve grev gözcülüğünün öğrenilmesi, burjuvazinin büyük saldırılarına (örneğin faşist iktidarların döneminde olduğu gibi) karşı işçi sınıfını korumaya yönelik bir adımdır.

Grev ve yürüyüşlerde öz savunma grupları; işçi örgüt, toplantı ve yayınlarını korumak için ise milis tipi gruplar vazgeçilmezdir.

Anayurdun savunulması

Diğer yandan, burjuvazi silahsızlandırılmalıdır. Bu aynı zamanda savaş karşıtlığı anlamına gelir: Kendi çıkarlarına uyumlu olduğu takdirde savaş yolunu seçen burjuvazi, 'anayurt savunması' gibi kavramlarla savaşı meşrulaştırmaya çalışır. Bu kavram bir işçi ya da bir çiftçi için evini, ailesini, yiyeceğini korumak anlamına gelirken, burjuvazi için kârını, mülkünü korumak demektir.

Ezilenlerin yurtseverliğin ile burjuvazininki birbirinden ayrı tutulmalıdır, hatta birbirine karşıt hale getirilmelidir. Bu çerçevede, savaşlarda tarafsız kalınmalıdır, ancak bir devletin emperyalist amaçlarla diğer devlete ilan ettiği savaşta tarafsız kalınamaz.

Sekterliğe karşı

Devrimciler güncel durumları dikkatle değerlendirmelidir. Troçki IV. Enternasyonal militanlarının, ilerici niteliği olan her türlü girişimi, her ne kadar yetersiz olsalar da, gerekli noktalarda eleştirerek desteklemesi gerektiğini belirtir.

Sınıfın bugün için önde gelen ihtiyaçlarına ve çıkarlarına yönelik mücadeleyi reddetmek, sadece 'ak ve karayı' görerek kitlenin demokratik taleplerine karşı çıkmak, hatta faşizm ile burjuva demokrasisi arasında ayrım yapmayı bile reddetmek, sekterliktir. Sekter eğilimlerle her zaman mücadele verilmelidir.

Kapitalizmin krizi, bir proleter devrimini kesinlikle gündeme getirir. Devrimciler, devrimden korkan sözde devrimcilere, reformizme savaş ilan eder.

Ezilenlerin ezenlerden korkmasına neden olacak bir uysallık yaratmaya ve kitlenin başkaldırı ruhunu ezmeye çalışanlara; kitlenin iradesi yerine önderlerin iradesini, ikna yerine zorlamayı ve gerçeğin yerine demagojiyi getirenlere kesinlikle müsaade edilemez.

Bir devrimci, gerçekleri olduğu gibi görmeli, her koşulda doğruyu söylemeli, engellerden çekinmemeli, diğerlerinden daha önemsiz görünen meselelerde de her zaman doğrulara sadık olmalı, eylemlerini ve programını sınıf mücadelesi mantığına dayandırmalı ve eylem anı geldiğinde son derece cesur olmalıdır.

Gençilği ve kadın emekçileri yol açın!

IV.Enternasyonal, proletaryanın genç kuşağına özel önem verir. Gençliğe, kendi öz gücüne ve geleceği inancını aşılamaya çalışır.

Kapitalizmin çöküşü, en ağır derbelerini bir ücretli işçi ve ev kadını olarak kadınlara indirmektedir. İşçi sınıfının en sömürülen tabakalarından, dolayısıyla kadın işçiler arasından destek sağlanmalıdır.

IV. Enternasyonal bayarağı altında

İnsanlık kültürünün bugünkü krizi, proletaryanın önderlik krizi onduğunu söyleyen Troçki, enternasyonalde birleşen işçilerin, sınıflarına krizden çıkış yolunu gösterdiğini söyler. (30.09.18)

Tarihten... Tarihten... Tarihten...

Eylül 1938
Dördüncü Enternasyonal'in kuruluşu

Dördüncü Enternasyonal'in doğuşu, Leon Troçki tarafından yazılan Geçiş Programı kurucu metniyle 3 Eylül 1938'de ilan edildi. Lenin'in yanında Rus Devriminin yöneticisi, kendine muhalefet eden herkesi, özellikle de Sol Muhalefet'i yok eden Stalin'in alt edilmez, azımsanamaz muhalifi Troçki, işçi sınıfının militanlarına ve bütün diğer ülkelerin emekçilerine devrimci bir perspektif verebilecek tek lider olarak kaldı.

Devrim, ona çok yakın görümüyordu. Fransa'da 1936 yılının Haziran ayındaki atılımın ivmesinin hızla azalması, İspanya'da Franco'nun zafer kazanması, Italya ve Almanya'da nazilerin iktidara gelmesiyle, emekçiler ve halk kitlleri her yerde saldırıya uğruyor eziliyorlardı.

Kendilerinin işçi sınıfının partisi olduklarını iddia eden hiçbir parti, ona, burjuva partileriyle birlik yapma ya da Halk Cephesi yanılgısı dışında hiç bir şey önermemişti. Alman Komünist Partisi'nin, Hitler karşısında1933 yılında savaşmadan yenilgisi, ne Üçüncü Enternasyonal'in, ne de seksiyonlarının ayakları üzerinde doğrultulamayacaklarını, doğru yola sokulamayacaklarını göstermişti. Başka bir Enternasyonal yaratmak gerekiyordu.

Troçki,1929 krizi ile boğuşan, derin bir ekonomik ve politik krize dalmış, savaşa doğru yürüyen dünyada, militanları, devrimci programını sonuna kadar götürebilen tek partinin üyeleri olan Bolşeviklerin ilkelerini ve kazanımlarını yoğunlaştıran bir program etrafında toparlamaya çalışıyordu. "*İşçi sınıfının geniş tabakalarının güncel bilinci ve koşullarından yola çıkarak*", bu program ve bu geçiş talepleri, işçilerin günlük mücadeleleri ve proletaryanın iktidarıele geçirme savaşı arasındaki ilişkiyi kurmayı amaçladı.

Kapitalist dünya, bugün hala kriz içinde: Savaşlar, artan sefalet ya da dört nala yükselen enflasyon, halkları bütünüyle sokağa atıyor. Egemen sınıf, gelişmiş ülkelerde bile, sadece işçiler üzerine daha çok baskı yaparak tutunabiliyor, varlığını sürdürebiliyor.

Geçiş Talepleri hala geçerliliğini koruyor: Enflasyona dayanabilmek için eşel mobil sistemi (yani ücretlerin enflasyon düzeyine göre ayarlanması); eşel mobilin çalışma saatlerine de uygulanması, yani iş saatlerinin işsizliğe göre ayarlanması; emekçilerin işletmeler üzerinde kontrolü; kendi sistemini kontrol etmekten aciz olan bir burjuvazinin ticari ve banka sırlarının ortadan kaldırılması.

Dördüncü Enternasyonal'in Geçiş Programı, bir ekonomik talepler katoloğu değil, kapitalizmi sadece işçi sıfının yıkabileceği ve toplumu dünya çapında değiştirip dönüştürebileceği inancı temeli üzerinde kurulmuş politik mücadele perspektifi öneren tek devrimci marksist program.

Birinci Enternasyonal'in ilk kongresinin metinlerinden birinde dile getirildiği gibi "*işçi sınıfi eğer yaşamak istiyorsa kapitalizmin ölmesi gerektiği gerçekliğinin bilincine varana kadar*" devrimci militanlar bu programı savunmaya devam etmeli, emekçiler de mücadele yolunu tuttuklarında bu programı ön plana çıkartmalı.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 TL/ 5 Pound.